

Ali Dawson -dekkari

Elly Griffiths

*Kuolema
ei katso aikaa*

TAMMI

Elly Griffiths

BRIGHTONIN MYSTEERIT -SARJA:

Taikatempumurhat (2014, suom. 2024)

Savuverho (2015, suom. 2025)

Herttaässä (2016, suom. 2025)

HARBINDER KAUR TUTKII -SARJA:

Muukalaisen päiväkirjat (2018, suom. 2022)

Murhan käsikirjoitus (2020, suom. 2023)

Särkyneen sydämen murhat (2022, suom. 2024)

Viimeinen sana (2024, suom. 2025)

RUTH GALLOWAY -SARJA:

Risteyskohdat (2009, suom. 2017)

Januksen kivi (2010, suom. 2017)

Jyrkänteen reunalla (2011, suom. 2018)

Käärmeen kiros (2012, suom. 2018)

Korppikuningas (2013, suom. 2019)

Kadonneet ja kuolleet (2014, suom. 2019)

Aavekentät (2015, suom. 2020)

Siniviittainen nainen (2016, suom. 2020)

Maan alla (2017, suom. 2021)

Musta enkeli (2018, suom. 2021)

Kivikehä (2019, suom. 2022)

Lyhdynkantajat (2020, suom. 2022)

Ruth Gallowayn joulukuukausi (2012, suom. 2022)

Yöhaukat (2021, suom. 2023)

Lukittu huone (2022, suom. 2023)

Viimeinen leposija (2023, suom. 2024)

ALI DAWSON -SARJA

Kuolema ei katso aikaa (2025, suom. 2026)

*Elly
Griffiths
Kuolema
ei katso aikaa*

SUOMENTANUT RIINA VUOKKO

TAMMI
HELSINKI

Sivujen 7 ja 298 sitaatit William Shakespearen näytelmästä *Macbeth* on suomentanut Matti Rossi.

Sivun 48 sitaatin William Shakespearen näytelmästä *Julius Caesar* on suomentanut Lauri Sipari.

Sivun 86 sitaatin C. S. Lewisin teoksesta *Taikurin sisarenpoika* on suomentanut Kaarina Helakisa.

Sivujen 259-260 sitaatin Charles Dickensin teoksesta *Pickwick-kerhon jälkeenhääneet paperit* on suomentanut Eino Palola.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *The Frozen People* ilmestyi Isossa-Britanniassa 2025.

Copyright © 2025 Elly Griffiths

Suomenkielinen laitos © Riina Vuokko ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-7498-0

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Andylle

*Maakin poreilee ja kuplii niin kuin vesi.
Nämä olivat maan poreilua.*

SHAKESPEARE, *Macbeth* I.3

*”Hyvänen aika”, herra Grewgious sanoi
kurkistaessaan sisään. ”Tämähän on kuin katsoisi
Vanhan ajan kurkkuun.”*

CHARLES DICKENS, *Edwin Droodin arvoitus*

1

Ali

Maanantai, 9. tammikuuta 2023

Aina kun Alison Dawson ylittää Old Kent Roadin, hän ajattelee Monopolya. Ruskeaa tonttia, jota kukaan ei halua. Jonkun entisen miehensä kanssa Ali sitä aina pelasi, vaikka ei nyt suoralta kädeltä muistakaan, kenen. Miehen mielestä se oli seksikästä, ikään kuin he olisivat olleet Ali MacGraw ja Steve McQueen, mutta mitä seksikästä siinä muka on, että ollaan olevinaan ja pelataan ihan tavallista lautapeliä halvan Travelodge-huoneen kuluneella kokolattiamatolla. Hugo. Hugo sen on täytynyt olla. Kukaan muu Alin ex-miehistä ei ole niin pihi, että ottaisi huoneen Travelodgesta.

On pahaenteisen harmaa päivä. Uuden vuoden alku, ja vanha vuosikin vielä muistuttaa itsestään: kadunposkessa lojuu roskakuskia odottava joulukuusi ja turkkilaisen parturiliikkeen näyteikkunassa pumpulikirjaimet toivottavat hyvää joulua. Tämä ei ole varsinainen maisemareitti, mutta Ali on matkalla töihin eikä juuri enää jaksa kiinnittää huomiota ympäristöön. Ei kananugetteja mainostaviin pikaruokapaikkoihin, sähkötupakkakauppoihin, talojen laudoitettuihin ikkunoihin, graffitiin joka lupaa, että toinen tuleminen on jo lähellä. Alkaa olla aikakin, Ali ajattelee. Jos hän kohottaisi katseensa, kaikki

näyttäisi erilaiselta: hän näkisi yrjöjenaikaisia ikkunoita, koristeellisia korniiseja ja aina silloin tällöin yllättävän vilauksen katonlaidalla vartiossa seisovasta feenikslinnusta tai enkelistä. Tänään Ali ei kohota katsettaan. Hän on myöhässä, mutta ei niin paljon, että se mitään haittaisi. Hän tietää, että aika on suhteellista.

Ali on viidenkymmenen, ja yhä edelleen oma ikä jaksaa hämmästyttää häntä aina kun sen joutuu sanomaan ääneen tai kun nettilomakkeiden valikoita saa selata loputtoman pitkälle, kunnes viimein tulee vuoden 1972 kohdalle. Hän pitää kunnia-asianaan, ettei koskaan valehtele ikäänsä, ei liioin sano kiitos aina kun joku kohteliaisuutena ilmoittaa, ettei hän näytä ikäiseltään. On yhtä kaikki järkyttävää tajuta, että on tullut eläneeksi jo puoli vuosisataa ja keränneeksi ansioluetteloonsa kolme aviomiestä, yhden pojan ja kokonaisen uran poliisissa. Ei hän silti ole kovin erilainen kuin teini-ikäinen Ali, joka tuijotteli Hastingsissa merelle itsetietoisien ahdistuneena ja mietti, milloin oikea elämä alkaisi.

Ali odottaa liikennevalojen vaihtumista. Siitä hänen poikansa Finn jaksaa aina huvittua. ”Et asu enää uneliaassa Sussexissa. Lontoon liikenteessä pitää ottaa ohjat omiin käsiin”, Finn huomauttelee. Finn oli vasta neljävuotias, kun he muuttivat Lontooseen. Siinä vaiheessa Ali oli yksinhuoltajaäiti ja elätti heidät tekemällä töitä siivoojana. He asuivat ahtaassa kaksiossa Stratfordissa, jota oli silloin ollut vaikea uskoa pääkaupungin osaksi mutta joka sitten myöhemmin pantiin kokonaan uuteen uskoon Lontoon olympialaisia varten. Ali ylittää tien. Hän kulkee kohti persoonattoman harmaata toimistorakennusten kallioseinämaa. Katutasossa on kauppvoja, niiden yläpuolella toimistotiloja ties miten monessa kerroksessa. Mitä kaikki nämä ihmiset oikein tekevät päivät pitkät, Ali miettii usein. Hän näkee oman peilikuvansa Bilalin bagelipuodin ikkunalasista. Kirkkaanpunaiset hiukset, musta takki, farkut ja tennarit. Ei hullumpi viisikymppiseksi, Ali sanoo itselleen ja korjaa

sen sitten pelkäksi ”ei hullummaksi”. Täytyy varoa ikäsyrjintää, päänsisäisessä monologissakin.

Lontoon East End on kieltämättä muuttunut sen jälkeen, kun Ali kaksikymmentäseitsemän vuotta sitten muutti seudulle, mutta aidot lontoolaiset niin kuin hänen työkaverinsa John jaksavat aina päivitellä, miten paikkoja ei enää tahdo edes tunnistaa. Kotoisasti ”Suolakurkuksi” tai ”Raastimeksi” nimetyt avaruusajan pilvenpiirtäjät jättävät varjoonsa viktorianaikaiset kirkot ja kuusikymmentäluvun tornitalot. Alin työpaikka on rakennuksena niin mitäänsanomaton, ettei se pääsisi yhdellekään mieleenpainuvaa kaupunkiarkkitehtuuria esittelevälle listalle. Osoitteessa Eel Street 14 sijaitseva rakennus on tylsyydessään melkein näkymätön, mutta juuri siinä talossa pitää majaansa heidän yksikkönsä, jonka tehtävänä on tutkia aikoinaan selvittämättömäksi jääneitä rikoksia – heidän tapauksensa ovat niin kylmiä, että ne ovat umpijäässä, niin kuin Bud aina sanoo. Lasijulkisivu, ankeanpuoleinen aula, jonka kahdesta hissistä toinen on pysyvästi epäkunnossa, varauloskäynneille ja vessoihin ohjaavat kyltit. Vanhanaikainen kirjaintaulu, sellainen jonka irtokirjaimia voi siirrellä, kertoo missä kerroksessa mikäkin kuusikerroksisen rakennuksen toimisto on. Alin työpiste on painokkaan epämääräisesti nimetyllä logistiikkaosastolla kolmannessa kerroksessa. Hetken Ali harkitsee hissiä, mutta avaa kuitenkin oven porraskäytävään. Fitbit sai pari viikkoa aikaisemmin lentää Thamesiin, mutta askeleita hän keräilee edelleen, vaikkei mikään laite niitä enää laskeakaan. ”Tätä työtä ei huonokuntoisena voi tehdä”, sanoo Geoff, joka tosin ei ole nähnyt omia varpaitaan enää miesmuistiin.

Ali hengähtää hetken toisen kerroksen porrastasanteella ja vilkaisee puhelintaan, jottei kukaan vain luulisi hänen väsähtäneen kesken kaiken. Muistutus lukupiiristä. Heillä on tapaaminen illalla, ja Alilla on *Keskusteluja ystävien kesken* vielä ihan alkutekijöissään. Finniltäkin on tullut viesti: ”Terryllä

menee hyvin. Puri minua kerran, nyt se on pöydän alla.” Finn on ottanut Alin mielipuolisen kissan Terryn hoitoon. ”Kiitos, murunen”, Ali naputtaa vastaukseksi ja kerää voimia viimeisiin portaisiin.

Toimistossa ei ole paikalla muita kuin Dina, joka syö juuri mikropuuroa.

”Kammottavaa mömmöä.”

”Se on terveellistä. Ei sen kuulu olla hyvää.”

”Eikö minkään terveellisen kuulu olla hyvää?”

”No ehkä seksin”, Ali sanoo. ”Keitetäänkö kahvit?”

”Kahvi taitaa nykyään olla taas terveellistä”, Dina sanoo. ”Ei näistä pysy kärryillä.”

”Kohtuudella nautittuna”, Ali sanoo. ”Kaikkeaa pitää aina nauttia kohtuudella.” Se on hänelle aika hankala käsite, pakko myöntää.

Dinaa ja Alia kutsutaan toisinaan ”kaksosiksi”, vaikka heillä on viidentoista vuoden ikäero ja Dina on musta ja Ali valkoinen. Ainoa yhdistävä piirre on se, että molemmilla on pieni rako etuhampaiden välissä, mutta sellaisia poliisien lempinimet ovat.

”Miten Terry voi?” Dina kysyy.

”Paljon paremmin jo”, Ali sanoo, ottaa mukit pöydältä ja suuntaa kohti keittiötä. ”Puri Finniä aamulla.”

”Finn-raasu”, Dina sanoo. Hän on aina Finnin puolella.

”Finn on konservatiivi. Siinä porukassa saa tottua sellaiseen.”

Siihen Finn huomauttaisi, ettei hän ole konservatiivi vaan sattuu nyt vain olemaan konservatiiveilla töissä. Alin on välillä vaikea nähdä niissä eroa. Sillä välin kun vedenkeitin kuumentaa vettä, Ali pesaisee kupit tiskialtaassa. Aina toisinaan Bud saa kohtauksen ja jynssää kaiken klooripesuaineella, ja Ali muistuttaa aina, että sellainen myrkky on paljon vaarallisempaa kuin bakteerit. Keittiö on yhtä kammottava kuin kaikki muukin Eel Streetillä: melamiinipintaiset kaapistot, lohkeilleet

kaakelit, likaiseksi pinttynyt tiskiallas, jossa vain kylmävesihana toimii. Ali tuskin huomaa, koska tästä on tullut hänelle kuin toinen koti ja kaikki on niin tuttua, jopa vuonna 2018 pidettyä komediatapahtumaa mainostava juliste, jonka Bud on tuonut keittiön seinälle. Bud rakastaa standupia, vaikka työporukassa hän tajuaakin kaikki vitsit yleensä vasta pari minuuttia toisten jälkeen.

Ali panee omaan kupilliseensa ylimääräisen lusikallisen pikakahvijauhetta – hänellä on paha kofeiiniriippuvuus – ja kantaa mikit takaisin avokonttorin puolelle. Alin työpöytä on Johnia vastapäätä ja kulmittain Dinan pöydän kanssa. Tähän näkymään hän on tottunut: Johnin West Ham -vesipullo, vastapäisen rakennuksen muraali, joka esittää vedenalaista näkymää, sälekaihtimet, jotka ovat aina vähän vinossa.

”Kiitos”, Dina sanoo, kun Ali laskee kahvimukin hänen pöydälleen ja väistää Tomiksi nimettyä rönsyliljaa.

”Onko Geoff paikalla?” Ali kysyy ja nyökkää kohti pomon suljettua ovea. ”Olisikohan hänellekin pitänyt laittaa kahvia?”

”Käväisi hän tässä ainakin aamusella”, Dina sanoo. ”Kyseli sinua.”

”Mitä Geoff minusta halusi? Kuulostiko siltä, että olisi jokin uusi juttu?”

”Kysyin, päästäänkö taas kulkemaan portista, ja Geoff sanoi, että tällä kertaa onkin ihan saamarin korkea portti.”

”Ai Geoff ihan kiroili. Voi paska.”

”Niinpä. Käskin maksamaan punnan sakon kiroilupurkkiin, mutta ei hän ollut kuulevinaan.”

”Ai hei, Alison, tule sisään vain.” Geoff viittooo kohti ylimääräistä tuolia niin mahtipontisesti, että ”Maailman paras pomo” -tekstiä kantava muki heilahtaa nurin. Muki on lahja Alilta ja tarkoitettu vitsiksi, mutta Alista näyttää pahasti siltä, että Geoff on ottanut sen ihan tosissaan. Onneksi muki on nyt tyhjä. Geoff myöhästyy usein kahvitarjoilusta. Ali nos-

taa mukin ja panee sen hiukan väärään paikkaan, ihan vain piruuttaan. Geoff siirtää mukin takaisin.

”Sanoit Alisoniksi”, Ali sanoo. ”Taitaa olla vähän vakavampi juttu.”

”Kiinnostava ainakin”, Geoff sanoo ja yrittää hymyillä. Geoffin nyt jo edesmennyt aviomies Bobby muistutteli aina, että hymyileminen kannattaa, koska se vapauttaa stressiä lievittäviä molekyyilejä, mutta Geoffin kasvot sopivat kyllä paljon paremmin tragediaan. Kaikki viivat osoittavat alaspäin.

”Pääsenkö taas kulkemaan portista?” Ali kysyy. Jos homma pitää hoitaa jo tänään, lukupiiri jää sopivasti väliin.

”Vähän erilainen portti tällä kertaa”, Geoff sanoo. ”Tämä vie 1800-luvulle.”

”1800-luvulle. Pääsenkö Tudor-hoviin?”

”Kuules nyt, taidat ärsyttää minua ihan tahallasi”, Geoff sanoo. ”Luulin, että sinulla oli historia pääaineena.”

”Niin olikin”, Ali sanoo. ”Queen Maryssa.” Ali heilauttaa kättään jonnekin Mile End Roadin suuntaan.

”Sitten tiedät varmaan, että Tudorit kuuluvat 1500-luvulle”, Geoff sanoo.

Tarkkaan ottaen Tudorien valtakausi alkoi 1400-luvun puolella, vuonna 1485 käydystä Bosworth Fieldin taistelusta, mutta Alista tuntuu, ettei Geoffia nyt huvita kuunnella saivartelua.

”Minä keskityin lähinnä naimisissa olevien naisten omistusoikeutta koskevaan lainsäädäntöön”, Ali sanoo. ”Mutta tarkoitatko ihan tosissasi, että tässä pitäisi nyt lähteä Tudorien – ei kun siis kuningatar Viktorian aikaan?”

”Kuuntele nyt kun selitän”, Geoff sanoo ja ottaa paremman asennon tuolissaan. No paras selittääkin, ja nopeasti, Ali ajattelee.

Selityksen ensimmäiset sanat ovat kuitenkin yllätys. ”Isaac Templeton.”

”*Ai mitä?*” Ali ei pysty pidättämään huudahdusta, vaikka oli jo päättänyt antaa Geoffin selittää kaikessa rauhassa.

”Isaac Templeton, oikeusministeri.”

”Tiedän kyllä tyyppin. Poikani on hänellä töissä.”

Geoff on tavannut Finnin vaikka kuinka monta kertaa. Silloin kun Finn harkitsi töiden hakemista valtionhallinnosta, Geoff jakeli hänelle auliisti neuvojaan, sillä kukapa osaisi virallisten lomakkeiden täyttämisen Geoffia paremmin. Nyt Geoff näyttää kuitenkin aidon häkeltyneeltä.

”Poikasi?”

”Niin, Finn. Hän on erityisavustaja. Oikeusministeriössä.”

”Ai... no, sepä kiinnostavaa. Juttu on nimittäin niin, että Isaac Templetonin isoisän isää epäiltiin 1850-luvulla kolmen naisen murhasta. Näyttöä ei ollut tarpeeksi tuomioon, mutta siitä jäi tahra suvun kunniaan. Isaac valmistelee kirjaa sukunsa historiasta ja toivoo voivansa viimein todistaa esi-isänsä syyttömäksi. Ja siinä hän tarvitsee meidän apuamme.”

Geoff nojautuu taaksepäin aivan kuin kaikki tarpeellinen olisi jo sanottu, vaikka Alin mielestä selitys on herättänyt vain entistä enemmän kysymyksiä. Ja sanoiko Geoff tosiaan jotain suvun kunnian tahraantumisesta? Joko tässä on siirrytty sinne 1800-luvulle?

”Miten Isaac Templeton on ylipäätään saanut kuulla meistä? Luulin, että vain pääministerille ja sisäministerille on kerrottu.”

Logistiikkaosasto eli jäätyneiden osasto, niin kuin Bud sitä nimittää, on ollut olemassa kymmenen vuotta, ja Geoff on ollut sen johtajana alusta asti. Ali siirtyi osaston palvelukseen vuonna 2015. Vielä rekrytointiprosessin aikana hän oli ollut siinä uskossa, että osastossa selvitetään vanhoja tapauksia aivan tavanomaisin keinoin, ja hän muistaa edelleen millainen järkytys oli, kun hänelle valkeni, että päämääränä oli tehdä aikamatkoja ihan konkreettisesti. Sitten Ali oli päässyt tapaamaan Jonesia, ja äkkiä kaikki oli tuntunut mahdolliselta. Yksikön rajallisista määrärahoista ja Eel Housen ankean julkisivun takana tapahtuvasta työstä päätetään suoraan hallinnon

ylimmällä tasolla, mutta Alille ei ole koskaan selvinnyt, kuka itse asiassa tietää mitään.

”Osalle hallituksen tärkeimmistä ministereistä on tiedotettu toiminnastamme”, Geoff sanoo mahtipontisesti. Hän turvautuu pompöösiin puhetapaan aina, kun joku kehtaa haastaa häntä. ”Templeton on sentään vastuussa koko oikeuslaitoksen toiminnasta.”

”Kyllä minä sen tiedän.”

”Sen roolinsa vuoksi Templeton on saanut tiedon työstä, jota olemme Mulhollandin tapauksessa tehneet”, Geoff sanoo ja kuulostaa tavallistakin paavillisemmalta.

Laura Mulholland katosi vuonna 1976. Mulhollandin nyt jo keski-ikäiset lapset olivat jo pitkään olleet varmoja, että heidän äitinsä oli joutunut henkirikoksen uhriksi ja että tappaja oli Lauran toinen aviomies Steven, mutta mitään todisteita ei ollut. Ei ennen kuin Ali ja Dina pistäytyivät paikalla ja näkivät, miten Steven hautasi Lauran heidän omalle takapihalleen Chiswickissä. Talo oli kuitenkin purettu jo vuonna 1979 ja sen paikalle oli rakennettu kerrostaloja. Geoff yrittää hankkia lupaa kaivauksiin talon parkkipaikalla, mutta enää tapausta ei pidetä ensiarvoisen tärkeänä. Steven on kuollut vuonna 1992. Edes Lauran lapsille ei ole voitu kertoa mitään, mutta niin kuin Jones sanoo: ”Ainakin me tiedämme nyt, ja on sekin jo jotain.” Aina se ei kuitenkaan tunnu ihan riittävältä.

”Mulhollandin tapauksessa oli kyse todellisesta rikostutinnan epäonnistumisesta”, Ali sanoo ja muistaa, miten Steven Mulholland oli pessyt mutaiset ja veriset kätensä ulkoaltaassa. ”Isaac kirjoittaa vain kirjaa. Aiommeko me siis käyttää porttia ihan vain kirjan myynninedistämistarkoituksiin?”

”Tämä on meille ainutlaatuinen tilaisuus. Sitä mieltä Jones on.”

Se selittää paljon. Mutta ei kaikkea. Jones tuntuu edelleen pitävän koko heidän tiimiään lähinnä omina tutkimusapulaisinaan.

”Nyt odotellaan Jonesin raporttia”, Geoff sanoo. ”Mutta tässä odotellessa Isaac haluaa tavata sinut, saat sitten kuulla yksityiskohdat suoraan häneltä.”

”Ai Isaac haluaa tavata minut?”

”Ymmärtääkseni hän pyysi nimenomaan sinua tähän.”

Ali on niin hämmästynyt, ettei keksi enää mitään sanottavaa. Oven takaa kuuluu, miten Dina rallattelee ”Enjoy yourself, it’s later than you think”.

2

Ali on tavannut Isaac Templetonin kerran ennenkin, mutta on vaikea uskoa, että oikeusministeri muistaisi hänet. Finn kutsui Alin kerran parlamenttitalossa pidettyihin juhliin ja esitteli hänet jossain vaiheessa iltaa työnantajalleen.

”Ahaa”, Templeton sanoi, kun Finn oli kertonut, kuka Ali oli. ”Alkuperän salaisuus on selvinnyt.”

”Näin on”, Ali sanoi. ”Sataprosenttisesti omaa tuotantoa koko poika.” Hän tiedosti, että Finn loi häneen varoittavia katseita, aivan niin kuin silloin kun hän oli koulun vanhempain-illassa alkanut laulaa Finnin historianopettajan kanssa Maija Poppasen suffragettilaulua.

”HAH HAH”, Templeton sanoi, tikkukirjaimin, ja siirtyi sitten eteenpäin.

Ali oli vitsaillut vain puoliksi. He olivat menneet Declanin kanssa naimisiin, kun Ali oli yhdeksäntoista ja jo raskaana. Olivat he parhaansa yrittäneet, asuneet ensin Declanin vanhempien luona, sitten Alin vanhempien, kunnes olivat lopulta saaneet kaupungin vuokra-asunnon Hastingsin laitamilta. Neljä vuotta myöhemmin he olivat eronneet ja Ali oli muuttanut Lontooseen. Hän tulee toimeen Declanin kanssa paremmin kuin muiden entisten aviomiestensä, mutta pojan kasvatukseen Declanin ei parhaalla tahdollakaan voi sanoa

pahemmin osallistuneen. Ali oli töissä siivoojana ja tienasi sen verran, että sai Finnille koulupuvun hankittua, Ali auttoi Finniä läksyissä ja rohkaisi yrittämään tosissaan, ja sen seurauksena Finniillä on nyt tutkinto London School of Economicsista ja huomattavan hyvä työpaikka. Ei Declan huono isä ollut, oli sentään paikalla futismatseissa ja jaksoi tarjota tukea traumaattisessa käyrätorvivaiheessakin, mutta jos nyt Finnin alkuperästä puhutaan, Ali ottaa kunnian itselleen. Aina joskus hän vinoilee, että Finnin isä oli Elvis. Se on viittaus Lana Del Reyn kappaleeseen, mutta kukaan muu kuin hän itse ei tunnu tajuavan vitsiä.

Tuntuu oudolta kulkea Lontoon läpi keskellä päivää, ihan kuin lintsaisi tai olisi lomalla. Koulusta Ali aikoinaan lintsasi vaikka kuinka paljon, hengaili Declanin kanssa rannalla tai rantakadun peliluolissa. Se ei ollut ollenkaan niin hauskaa kuin hän oli etukäteen kuvitellut. Tänään hän on kuitenkin liikkeellä puhtaasti työasioissa, vaikka työn tarkemmasta luonteesta ei saakaan kellekään puhua. Hänen tekisi mieli naputtaa Finnille viesti: ”Arvaapa, minne olen matkalla.” Aina Finn ei hänen viesteihinsä vastaa, mutta toisinaan Finniäkin huvittaa antautua virtuaaliseen hölpöttelyhetkeen: läpänheittoa, meemejä, kuvia Terrystä pirunsarvet päässä. Nyt Ali istuu puoli-tyhjässä metrovaunussa ja yrittää lukea *Keskusteluja ystävien kesken* ja toivoo, että saisi kertoa edes jollekulle, minne on menossa. Olen menossa tapaamaan Isaac Templetonia! Hänen kotiinsa! Sitten matkustan ajassa taaksepäin!

Isaac Templeton asuu uusissa kerrostaloissa, jotka on rakennettu Battersean vanhan hiilivoimalan ympärille samaan aikaan kuin voimalarakennukset restauroitiin uuteen elämään. Ali ei ole käynyt niillä nurkilla vuosikausiin, ja kaikki tuntuu niin oudolta, että tämäkin voisi yhtä hyvin olla aikamatka: kokonaan uusi metroasema, kuin tyhjistä putkahtaneita kerrostalokomplekseja upouusien aukoiden ympärillä, maisemoituja kävelypolkuja, joiden varrelle istutetuilla puuntaimilla on vielä

muovitukset suojanaan. Alia ei hämmästyttä, että Templeton asuu kaikkein hulppeimman näköisissä taloissa, joissa ala-aulaa vartioi portieeri ja pelottava hissi kipuaa ylöspäin peililasista tehtyä ulkoseinää myöten. Ali on juuri muuttamassa Mile Endistä Bow'n alueelle (siksi Terry on Finnillä hoidossa) ja se on tuntunut hänestä siirtymältä ylöspäin, onhan uudessa kodissa oma pieni pihakin. Mutta tässä kohotaan nyt aivan erilaisiin sfääreihin, ja huimaavaa vauhtia. Jalat tutisevat, kun Ali astuu ulos hissistä.

Templeton on häntä ovella vastassa, selvästi alakerran portieeri on ilmoittanut vieraasta. Oikeusministerillä on yllään verkkarit ja T-paita. Yllättävää. Kuvissa Templeton on aina muodollisesti pukeutunut, useimmiten tummaan pukuun niin että Ken-nuken mieleen tuova ulkonäkö vain korostuu. Iltapäivälehdissä Templetonia nimitellään ”komistukseksi”. Ali paheksuu ihmisen esineellistämistä ulkonäön perusteella, mutta on jollain tavalla nautinnollista, kun sellainen kerrankin kohdistuu mieheen. Sitä paitsi hän on tähän asti olettanut, että Templeton on komistus vain muihin parlamentin jäseniin verrattuna. Kuka se olikaan, joka sanoi politiikan olevan ”rumille sopivaa showbisnestä”? Mutta näin lähietäisyydeltä ja arkivaatteissa nähtynä Isaac Templeton todella on melkoisen komea, se Alin on vastahakoisesti myönnettävä.

”Päivää, komisario Dawson, hyvä että pääsitte tulemaan.”

”Tulin tietysti. Ja saa sanoa ihan vain Ali.”

Tietääköhän Templeton, että hän on Finnin äiti? Finnillä on Declanin sukunimi, Kennedy. Ali sen sijaan otti toisen avioeron jälkeen takaisin oman tyttönimensä ja katu edelleen, että viitsi nähdä kaksien ensimmäisten häiden jälkeen niin paljon vaivaa – uudet passit ja pankkikortit ja kaikki. Lincolnin naituaan hän ymmärsi sentään olla ryhtymättä siihen rumbaan enää. Osittain siksi, että Lincolnin sukunimi oli Scrubb.

Ali seuraa Templetonia huoneeseen, joka häikäisee häntä niin että tekee mieli nostaa käsi silmiä varjostamaan. Kirkkaus joh-

tuu lasiseinän läpi esteettä Thamesille avautuvasta upeasta maisemasta mutta myös huoneen kiiltävänvalkoisesta ja krominhoitoisesta sisustuksesta. Aurinko on tullut esiin pilvien takaa, ja tuhannet heijastavat pinnat levittävät valoa joka puolelle. Alista tuntuu kuin hän olisi astunut palkintokaappiin.

Templeton tarjoaa kahvia, Ali sanoo ottavansa mielellään kupillisen. Hän on varma, että jossain on espressokone, varmaan Gaggian uusin malli, ja häntä kiinnostaa tietää, tekeekö Templeton juomat itse. Siltä vaikuttaa. Templeton tepsuttaa tiehensä – paljain jaloin – ja Ali katselee ikkunasta Chelsea Bridgen suuntaan ja miettii, miten saisi parhaiten kerrottua olevansa Finnin äiti. Pakkohan se on kertoa. Monestakin syystä, ja se vasta olisi kiusallista, jos asia selviäisi joskus myöhemmin jotain muuta kautta. Silti Ali ei halua, että Finn joutuu kestäämään töissä erilaista kohtelua vain siksi, että hänellä on kummallinen aikamatkustamista harrastava äiti, jolla on räväkkä tukka ja nenärengas.

Mutta kun Templeton palaa takaisin mukanaan kahvikupeilla ja keksilautasella lastattu tarjotin, hän sanookin melkein ensimmäiseksi: ”Sinä siis olet Finnin äiti. Poikasi on hieno tyyppi. Fiksuimpia erityisavustajiani.”

Ali ei voi mitään sille, että pehmenee aina heti, kun joku kehuu hänen loistavaa poikaansa. Hän oikein tuntee sulavansa sisältäpäin. Laadukas kahvi auttaa myös.

”Finn on hurjan fiksu”, hän sanoo. ”Mistä tiesit, että olen Finnin äiti?”

”Meidät on esitelty muutama vuosi sitten. Juhlissa.”

”En olisi arvannut, että muistat.”

”Jäät hyvin mieleen.”

”Kiitos”, Ali sanoo, vaikkei olekaan varma, oliko kommentti tarkoitettu kohteliaisuudeksi. Jälleen kerran hän siunaa sitä päivää, kun värjäytti hiuksensa saman väriseksi kuin Lontoon kaksikerrosbussit. Vaikka Finn väriä vihaa-kin ja Terry sähisi hänelle, kun hän tuli kotiin kampaajansa Kellyn käsittelystä.

Griffithsin uuden jännityssarjan avaus!

Ali Dawson -dekkarisarjassa räväkkä rikosylikonstaapeli tutkii vanhoja ratkaisemattomia murhia tunnelmallisessa Lontoossa.

Alista ei tosin ikinä pitänyt tulla poliisia. Eikä kai myöskään kolmesti eronnutta viisikymppistä. Eikä todellakaan omalaatuisen osaston rikostutkijaa, jonka työ on huippusalaista ja vähintäänkin riskialtista.

Dekkarikuningatar Griffiths koukuttaa täydellisellä yhdistelmällä vaarallisia tilanteita, viihdyttäviä juonenkäänteitä ja lämpimiä ihmissuhteita.

—
”Viiden tähden aloitus häikäisevälle uudelle sarjalle...
Nokkela, omaperäinen ja kerrassaan mestarillinen.”

KIRJAILIJA JANICE HALLETT

”Griffithsin uuden sarjan avaus on täysosuma: uudenlainen ja riemastuttava dekkari, josta ei jännitystä eikä huumoria puutu.”

KIRJAILIJA SHARI LAPENA

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7498-0